

Kedves webnaplóm...

Nem gondoltam volna, hogy ezt mondom majd valaha... de most már tényleg vége a sulinak. 12 örömmel, mosollyal, boldogsággal, és csalódással teli év. De immár ezt is kipipálhatom! Sokan azt gondolnák, hogy egyszerű, de aki teljesíteni akar, az akadályokba ütközik, melyek között lesznek idegtépő, megoldásra váró történetek is. No, nem olyan vészes a dolog azért. Kitartással és sok-sok munkával nem létezik lehetetlen!

Bevallom őszintén, hogy nagyon félttem, amikor kilencedikben a Csikybe kerültem. Gimnáziumi éveim alatt is nagyon sokat hallottam róla, de így, négy év után teljesen más gondolatokkal távozom. Eleinte nagyon félelmetes volt belépni az óriásinak tűnő épület kapuin, hisz minden új volt: új kollégák, új tanárok, új környezet. Nagyon hamar fény derült arra, hogy tévedés volt az egész; állítom, hogy a Csiky az egyik kedvenc helyemmé vált! Itt találtam meg a személyiségem eddig hiányzó darabkáit, s úgy érzem, itt végre kibontakozhattam igazán. Érvényesítettem szervezési képességeim a Rákóczi Szövetség keretén belül, alkotásaimat-írásaimat pedig a weblap és a Csiky-Csuky segítségével mutathattam meg. Nagyon sokat jelent nekem a magabiztosság, a sok pozitív visszajelzés, biztatás, amit a Csikyben kaptam és szereztem.

A koronavírus által elvett időszaknak nem szentelnék túl sok betűt, hiszen úgy gondolom, hogy igen, létezik és jelen van ma is, de nem képes elvenni az emberektől az addig és azután megszerzett élményeket, emlékeket, amelyek sokáig, talán a végtelenségig megmaradnak bennünk. Valóban, egy hosszabb időszak úgymond kimaradt az iskolás éveinkből, de mi tagadás, azóta keményen dolgozunk azon, hogy bepótoljuk azt.

Úgy vélem, hogy minden diák élete egyik legnagyobb megmérettetésének tartja az érettségit, amit (sajnos) mi sem hagyhattunk ki. Az azt megelőző három hetes intenzív felkészülés nem volt egyszerű. Tényleg össze kellett szednünk minden tudásunk, rendszereznünk kellett minden gondolatunkat, pótolnunk kellett a hiányosságokat annak érdekében, hogy legjobb tudásunk szerint teljesíthessünk a „nagy megmérettetésen”. Tanáraink szerencsére mindig harcra készen álltak, és bármiben a segítségünkre voltak, ha kellett, magyaráztak, ha kellett, lelki támaszt nyújtottak. Az érettségi hete hihetetlenül gyorsan eltelt, egyik vizsga jött a másik után, a végére pedig úgy éreztem, hogy minimum egy két hónapos szabadságra lesz szükségem a Kajmán-szigeteken (vagy talán Antalyában, ki tudja?).

Befejeztük az iskolát, hivatalosan is, vége a vizsgaidőszaknak, a következő lépés a továbbtanulás. Számomra, így utólag visszagondolva, ovis korom óta a tanári pálya volt szentelve. Az oviban is mindig tanár néni-sét játszottunk, s utána pedig, hol testvérem, hol pedig nagyszüleim kínoztam a napi lecke megtanulásával. Szeretek az emberekkel, diákokkal

dolgozni, örülök, ha valakinek átadhatom tudásom akár legkisebb részecskéjét is. A fentebb említett pozitív visszajelzéshez tartozik az a momentum, amikor egyik osztálytársam azt mondta nekem, hogy az én magyarázatom jobban megértette, mint az illető tanárét. Őszintén, ennél nem is kellett több!

Valóban úgy érzem, hogy e rövidke négy év alatt a Csiky második otthonommá vált! Egy iskola nemcsak a tanulásról szól, ehhez viszont az szükséges, hogy megragadjuk az elénk táruló lehetőségeket. Ha ezt megteesszük, s én úgy érzem, megtettem, a Csiky élményt, tapasztalatot és fejlődési lehetőséget ad!

Hálás vagyok mindenkinek, akivel akár csak egyszer is kereszteződtek utaink az elmúlt években, hiszen „A jó pap holtig tanul”, így tudom, hogy mindenki megtanít valamire, hozzátesz egy újabb darabkát a „Niki” nevű kirakóshoz.

Rengeteg felejthetetlen élménnyel, emlékkel, új baráttal, tapasztalattal gazdagodtam, melyekért talán sosem lehetek eléggé hálás! Ballagási beszédemből idézve: *„Élmény volt minden másodperc, és a világerért sem cserélném le semmi másért.”*

Csonka Nikolett